

Å bli demonisert av sin egen arbeidsgiver oppleves over tid som en større smerte enn å nesten bli drept av elever

”Jeg overfalt meg selv ?”

Etter overfallet på meg på Oslo handelsgymnasiet 15.mai 2014 ble jeg ansvarliggjort for hendelsen av min arbeidsgiver. De første tre årene etter angrepet trodde jeg at arbeidsgiver godtok min forklaring av hva som hadde rammet meg. Men både rektor, tillitsvalgt og kontaktlærer til den senere dømte eleven formidlet til andre at det var min adferd som utløste overfallet. Klassekontakten gjentok i to rettsinstanser at det var jeg som hadde overfalt hans elev! Slik ble jeg langsomt isolert fra mine kolleger. Jeg var uvitende om denne virkelighetsbeskrivelsen i over tre år etter overfallet.

Ved å legge ansvaret på meg, kunne skolen forklare hendelsen. Skolen hadde gjort alt riktig, men jeg sviktet. Så startet historien om at jeg også skulle være høyre ekstrem.

Noen måneder etter overfallet diskuterte jeg hendelsen med min avdelingsleder. Både han og jeg har faget religion. Selv har jeg Islam som fordypning i mitt hovedfag i religionshistorie. Min avdelingsleder undret seg over at de fem elevene som angrep meg alle hadde sagt at det var jeg som angrep dem. Da de fem alle var muslimer minnet jeg ham om begrepet Taqiyyah. Det gir muslimer i noen gitte situasjoner lov å ikke snakke sant. Jeg visste den gang ikke at avdelingsleder gikk til rektor og formidlet påstanden om at *jeg mener at alle muslimer lyver.*

”Alle muslimer lyver !”

Den 1.mars 2016 har jeg et møte med rektor og min avdelingsleder. Jeg har vært sykemeldt og til behandling for skader på strupehode. Nå melder jeg at NAV har lånt meg mikrofon og høyttaler, slik at jeg kan bøte på min svake stemme i undervisningen fra høsten 2016 av. Da sier rektor at han tar en stor risiko ved å gjeninnsette meg i min stilling, all den stund ha først må forsikre seg om at det ikke går muslimer i de klasser jeg underviser i. Han forklarer det med at jeg må ha endret adferd etter angrepet, slik at jeg fort blir provosert av muslimer. Jeg prøver å korrigere min rektor uten at jeg opplever at han lytter på meg.

I tingretten i mars 2018 gjentar rektor den samme påstanden, om at jeg mener at alle muslimer lyver. Der og da legger jeg inn en protest for tingrettsdommeren.

I den samme rett har kommunens representant, en jurist fra Utdanningsetaten, i en pause en samtale med min advokat. Hun gir uttrykk for at jeg er høyre ekstrem. Min advokat avviser det på det meste bestemte.

Hvem er min neste?

Hvor kommer dette fra, at jeg skulle være høyre ekstrem? Selv har jeg som innvandrere i Norge hatt og har mange venner fra mange land og religioner. Som kristen og katolikk har jeg et universelt syn på hvem mennesker er. Mine ca. seks tusen elever som jeg har undervist over en nesten 50-årig periode kan bekrefte mitt liberale og humanistiske menneskesyn. En ledestjerne for meg er knyttet til lignelsen om den barmhjertige samaritan (jfr. Lukas 10, 30-36). En tidligere kollega av meg på Persbråten vgs ble angrepet høsten 2014 på

Kuben vgs av en gruppe elever mens han underviste i faget samfunnsfag. De kastet pulter på ham fordi han hadde sitert fra Koranen på sin Facebook konto noen dager tidligere. For å gjøre en lang historie kort. Utdanningsetaten ønsket å kvitte seg med ham og kalte ham til et forhandlingsmøte. Læreren er ikke organisert. Ingen bryr seg om ham. Jeg får vite om møte og ber om å være tilstede for ham. Juristen fra tingretten i mars 2018 leder dette møte som finner sted i februar 2016. Min tidligere kollega er i sin jobb som lærere uønsket fordi Utdanningsetaten mener at han har holdninger og meninger som er høyre ekstreme. Slike lærere vil Utdanningsetaten luke vekk. Vi sitter i et lokale med glassvegger. Utenfor ser jeg at skolesjef Søgneren står og observerer oss. Jeg gjenkjenner henne, og hun meg. Jeg sender en hilsen ved å vinke. Hun går straks og orienterer min rektor over telefon. Nå er det bevist. Særs er høyre ekstrem.

Demoniseringen er etablert !

Den 1.oktober 2017 er det rektor skifte på Oslo handelsgymnasium. Den nye rektoren gjentar for min advokat over telefon i oktober 2019 at jeg har kommet med rasistiske utsagn. Ingen har anklaget meg direkte for dette, men det males et bilde av meg overfor andre som rasist.

Det å bli tillagt meninger og holdninger man ikke har, for å marginalisere meg er smertefullt. Det å blir framstilt som en voldelig lærer etter å ha opplevd et langt lykkelig liv som pedagog er opprørende og ødeleggende for bl.a. den gode søvn.

Min helse ble svekket av angrepet på mitt strupehode. Jeg er 25% invalid. Men angrepet på min person og verdighet som

menneske og pedagog fra min arbeidsgiver side, har gjort langt større skade.

note 1. Mine påstander her kan dokumenteres.

note 2. Mitt syn på rase og rasisme formuleres best her